

Teza: Rozpoznanie sprawy pod nieobecność obwinionego

Niestawiennictwo obwinionego radcy prawnego na rozprawie dyscyplinarnej nie wstrzymuje rozpoznania sprawy, chyba że należycie usprawiedliwi on swoją nieobecność, jednocześnie wnosząc o odroczenie rozprawy (art. 68³ ust. 2 ustawy o radcach prawnych).

Sygn. akt. WO - 155/14

ORZECZENIE

z dnia 26 stycznia 2016 r.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych w

Warszawie w składzie następującym:

Przewodniczący: SWSD Jarosław Sobutka

Sędziowie: SWSD Emilia Wanda Małkowska(sprawozdawca)

SWSD Elżbieta Kucharska

Protokolant: Kamila Kamińska

przy udziale Zastępcy Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego r. pr. Krzysztofa Bodio po

rozpoznaniu w dniu 26 stycznia 2016 r. na rozprawie sprawy radcy prawnego T. G.

obwinionego z art. 64 ust. 1 pkt 2 ustawy o radcach prawnych w zw. z art. 6 pkt 2 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego z powodu

odwołania obwinionego

od orzeczenia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Katowicach z dnia 8 kwietnia 2013 r., sygn. akt D 59/VIII/2012

orzeka:

1.

utrzymać w mocy orzeczenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Katowicach z dnia 8 kwietnia 2013 r.

2.

zasądzić od obwinionego koszty postępowania odwoławczego w wysokości 797,35 zł (słownie: siedemset dziewięćdziesiąt siedem zł trzydzieści pięć groszy) na rzecz Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie.

Uzasadnienie

W dniu 8 kwietnia 2013r. Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w Katowicach wydał orzeczenie w którym :

1.

Uznał obwinionego r.pr. T. G. winnym zarzucanego mu czynu, a to , że : w dniach od 30.11.2012r. do 8.05.2012r. nie uiścił

kosztów postępowania kasacyjnego w sprawie w sprawie SDI 27/1 zasądzonych postanowieniem Sądu Najwyższego z dnia 4.11.2011r., pomimo wezwania do zapłaty, które zostało mu doręczone w dniu 30.11.2012r. tj. o czyn z art 64 ust. 1 pkt 2 Ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych tj. Dz. U. z 2010r. Nr 10 poz. 65 ze zm. w zw. z art 6 pkt 2 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego.

Na podstawie art. 65 ust. 1 pkt 3a ustawy z dnia 6 lipca 1982r. o radcach prawnych wymierzył mu karę pieniężną w kwocie 2.000,-zł. Nadto obciążył obwinionego kosztami postępowania w kwocie 656,70 zł.

W uzasadnieniu orzeczenia Sąd I-ej instancji przyjął, iż materiał dowodowy zebrany w sprawie nie budzi wątpliwości. Sąd zaznaczył także w uzasadnieniu, że obwiniony nie stawiał się na rozprawie w dniu 17 stycznia 2012r i nie przedstawił żadnego dowodu na to, iż stan faktyczny ustalony w oparciu o ujawnione dowody nie jest zgodne z prawdą. Wobec braku wyjaśnień i jego wniosków dowodowych Sąd ocenił jedynie dowody, które wskazał Rzecznik Dyscyplinarny.

W dalszym ciągu uzasadnienia Sąd I Instancji uznał, że zachowanie obwinionego jest wysoce niewłaściwe. Co do kary, Sąd wymierzając karę pieniężną 2.000,-zł. uznał ją za karę adekwatną do czynu jaką popełnił obwiniony.

Od orzeczenia tego, obwiniony złożył w terminie odwołanie (nazwane przez niego zażaleniem) , w którym wnosi o jego uchylenie , a także żąda zawieszenia postępowania do czasu „wyjaśnienia sprawy przez właściwe organy”. Równocześnie zarzuca obrazę prawa procesowego polegającą na:

- rozpoznaniu sprawy bez jego udziału;
- wydaniu postanowienia zamiast wyroku;
- braku wniosku o ukaranie właściwego organu, jego zdaniem nie można mu było doręczyć zaskarżonego orzeczenia, ponieważ kadencja sędziów ustała i nie mogli podpisać tego orzeczenia.

Nadto obwiniony podnosi, że wymierzona kara jest niewspółmierna „do wysokości kosztów” zarzuca Sądowi nieustanowienie obrońcy, którego żądał.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny zważył co następuje:

Odwołanie obwinionego r.pr. T. G., nazwane przez niego zażaleniem na postanowienie, jest nie zasadne.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny, po rozpoznaniu w dniu 26 stycznia 2016r. odwołania obwinionego, utrzymał w mocy orzeczenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego przy OIRP w Katowicach z dnia 8 kwietnia 2013r. Sygn. akt D 59/ VIII/2012. Sąd II instancji podziela stanowisko Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego, przedstawione w uzasadnieniu orzeczenia, że stan faktyczny tej sprawy nie budzi wątpliwości. Fakt nie opłacenia kosztów postępowania przed Sądem Najwyższym w sprawie kasacyjnej, wynika z zawiadomienia tego Sądu skierowanego do Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego / k-2/

Zarzuty odwołania co do naruszenia prawa procesowego są nie zasadne. Rozpoznanie sprawy pod nieobecność obwinionego, przy prawidłowym doręczeniu zawiadomienia o terminie rozprawy, nie narusza tego prawa. Forma orzeczenia Sądu I instancji jest prawidłowa i wynika z odpowiedniego stosowania przepisów kodeksu postępowania karnego, i nie mogło to być postanowienie. Wybrani radcy prawni na sędziów dyscyplinarnych Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego przy OIRP w Katowicach orzekali w tej sprawie podczas swojej kadencji i byli do tego w pełni umocowani.

Zarzut odwołania, co do nieustanowienia obrońcy, jest niezasadny, gdyż obwiniony nie składał w tej sprawie wniosku o ustanowienie obrońcy z urzędu.

Zarzut niewspółmierności kary także nie zasługuje na uwzględnienie, gdyż zdaniem Wyższego Sądu Dyscyplinarnego, kara ta jest adekwatna do stopnia niewłaściwego zachowania radcy prawnego.

Obwiniony radca prawny, nie wypełnił orzeczenia Sądu Najwyższego o zasądzeniu kosztów postępowania kasacyjnego, doprowadził do skierowania do niego wezwania do zapłaty. Tymczasem, jako osoba zaufania publicznego, winien

przykładnie wypełniać orzeczenia Sądów.

O kosztach postępowania przed Wyższym Sadem Dyscyplinarnym orzeczono na podstawie art. 70⁶ ust.1 i 2 ustawy o radcach prawnych.